

De ubudne gjestene

- En fortelling fra Iran

بود نبود یک زن کوچک بود که در یک خانه گک گلی در دهکده ای در ایران زندگی میکرد. خانه اش باغچه ای داشت به اندازه یک قوطی گوگرد و در باغچه درختی بود به اندازه چوبک گوگرد و اطراف حویلی هم چهار دیوار گلی بود.

Det var en gang en gammel dame som bodde i et lite leirhus i en liten landsby i Iran.
Huset hadde en hage like stor som en sandkasse. I hagen var det et tre like stor som en fyrstikk. Rundt hagen var det fire vegger av leire.

. در یک بعد از ظهر پیر زن چادرش را سر کرد و رفت بیرون تا با همسایگان سلام و علیک کند که باران شروع کرد به باریدن. بوی کاهگل دیوار ها بلند شد و باران با رعد و برق به شدت باریدن گرفت.

En ettermiddag svøpte hun sin lange blomstrede chador rundt seg og gikk ut for å hilse på naboene. Idet chadoren begynte å svaie i lufta som et brudeslør, kjente hun plutselig at det begynte å regne, lukten av fuktig leire kom fra veggene. Det begynte å pøsregne og tordne.

و زن دویده رفت به خانه اش و خواست که در بسترش استراحت کند که یکبار تک تک دروازه شد.

"تک، تک، تک، تک!"

در بیرون در یک گنجشک کوچک ایستاده بود که آب از منقارش می چکید و پر و بالش شی و پیت آب بود.

پیر زن گنجشک را با خود به داخل آورد و او را با پارچه ای پوشاند تا خشک شود.

Den gamla dama gikk inn og krøp under dyna. Da hørte hun plutselig: «Bank, bank, bank!» Det var liten klissvåt spurv. Vanndråper falt ned fra spurvens nebb: «Drypp, drypp, drypp!» Og de våte vingene flakset mot hverandre: «Klask, klask, klask!» Den gamle dama tok spurven med seg inn i rommet og dekket vingene med et lite tøyestykke.

"تق، تق، تق"

پیر زن دوید به سوی در و پرسید: "کیست که در می زند؟" و همینکه در را باز کرد یک زاغ تر پریده داخل خانه شد و گنجشک را دوباره تر ساخت.

گنجشک میخواست به سر زاغ داد بزند که باز تک، تک دروازه شد.

این بار یک پشک تر بود که داخل خانه میشد.

«Bank, bank, bank!» Den gamle dama skyndet seg til døra og spurte: «Hvem er det som banker på?» I det hun åpnet døra fløy det ei klissvåt kråke inn i huset og dusjet spurven i vann.

Spurven skulle til å kjefte på kråka, med akkurat da hørte de: «Bank, bank, bank!» En gjennomvåt katt kom labbende inn i huset.

وقتی زاغ و گنجشک پشک را دیدند از ترس به لرزیدن شروع نمودند.

" میو، نترسید." و با شیطنت اضافه کرد: " درین خانه همه ما و شما دوست هستیم."

Da spurven og kråka så katten, klenget de seg på hverandre og begynte å skjelve av redsel.

«Miau, ikke vær redd for de du ikke kjenner, i dette huset er vi alle venner,» smilte katten lurt.

در جریان شب تعدادی بیشتر مهمان های ناخوانده که همه تر شده بودند سر رسیدند. یک سگ نگهبان، یک گاو که وقتی داخل خانه شد زلزله شد و همه به دیوار ها خوردند. ولی گنجشک کوچک در گوشه اش نشسته بود و میخندید.

I løpet av kvelden kom det flere våte gjester:

En vaktbikkje, og en stor ku som presset seg inn i huset og lagde jordskjelv. Alle dyrene ble slengt til veggs.

Men den lille spurven satt og lo i kroken sin: «Hi-hi-hi-hi.»

"خُر، پف، خُر، پف" حالا صدای خُر و پف از خانه کوچک به گوش می رسد.

گنجشک و زاغ پر زدند رفتند روی طاقچه خوابیدند در حالیکه پشک، سگ نگهبان و گاو سیاه هم هر کدام در گوشه ای از اتاق لم دادند و خوابیدند.

«Z-z-z-z-z» Nå kunne man bare høre lyden av snorking i det lille huset. Den lille spurven og herr kråke hadde funnet hver sin plass i vinduskarmen, mens kattepusen, vaktbikkja og den svære kua la seg i hvert sitt hjørne i rommet.

روز بعد وقتی پیر زن چشم باز کرد و کاهلی اش را با دراز کردن دست هایش کشید، دید خانه در جمع و جوش است و همه مصروف کاری است. زاغ با منقارش سه بسته هیزم جمع کرده بود. سگ نگهبان سماوار را با پُف کردن روشن کرده بود. پشک هم سفره صبحانه را پهن کرده بود. گاو هم به شهر رفته بود تا نان سنگک بخرد. گنجشک هم با صدای زیبایش می خواند.

Neste dag, da den gamle dama strakk seg og åpnet øynene, så hun at hele huset var i bevegelse: Kråka braste inn med tre vedkubber i nebbet. Vaktbikkja brukte de sterke lungene til å blåse liv i peisen. Katten gjorde i stand en lekker frokost på en duk på gulvet. Den store kua hadde vært i byen og kjøpt steinbakt brød. Og spurven sang en vakker melodi.

همه دور ميز صبحانه نشستند و نان سنگک و پنير چرب خوردند و چای نوشيدند و وقت شان خوش گذشت.

وقتی آخرين جرعه چای شان را مينوشيدند که آفتاب طلوع کرد و ديگر باران نمی باريد و شايد وقت رفتن ولی فکر خدا حافظی با آن پير زن مهربان همه را ناراحت کرده بود. فرا رسیده بود.

Alle satte seg rundt frokostduken på bakken, spiste steinbakt brød med fetaost, drakk te og storkoste seg. Da de hadde tatt den siste slurken med te, begynte sola å skinne. Nå regnet det ikke lenger, så det var vel kanskje på tide å dra. Men tanken på å ta farvel med den gamle snille damen gjorde dem veldig triste.

پیرزن به آنها با یک دل پُر گفت: " اگر به دل من بود همه شما را نگه میداشتم ولی خانه و باغچه من آنقدر کوچک اند که برای همه شما جای نیست. اگر گنجشک میخواهد بماند فرقی نمیکند. اما گاو باید حتمن برود."

گاو گفت: " پس من که این همه شیر و مسکه تهیه میکنم، باید بروم؟"

پشک میو میو کنان گفت: "من که موش ها را فراری میدهم، باید بروم؟"

سگ هم غو، غو کنان جواب داد: " من که با غو، غو ام دزدان را فراری میدهم، بروم؟"

زاغ گفت: " من هم که با قار، قار کردن همه را بیدار میکنم چه؟ منم بروم؟"

Med en klump i hjertet så den gamle dama på alle dyrene og sa: «Hvis det var opp til meg, så skulle jeg latt dere alle bli igjen, men hagen min er like stor som en sandkasse, den rommer ikke så mye. Hvis den lille spurv blir igjen, blir den svære kua nødt til å gå.» «Og hva med meg som sier mø-mø, gir deg melk og smør til brød-brød, skal ikke jeg få bli?» sa den svære kua. «Mjau-maju- maju ...» sa katten. «Hva med meg som sier woff- woff, banker tyver, jeg er røff-røff, skal ikke jeg få bli?» sa vaktbikkja. «Kra-kra-kra ...» sa kråka. «Hva med meg som sier tvi-tvi, alle trenger en melodi, skal ikke jeg få bli?»

و به این ترتیب همه اجازه ماندن در خانه پیر زن را بدست آوردند. و پیرزن شرط اش این بود که همه در جمع کاری و نظم خانه با همدگر کمک کنند.

و به این ترتیب آنها با هم سالهای زیادی را با خوشی کنار هم زندگی کردند.
قصه ما به پایان رسید و همه به مراد دل رسید.

Og det var slik alle fikk lov til å bli, men på en betingelse: Alle skulle hjelpe til med huset, og være snille med hverandre. Det gjorde de og fra da av levde de mange lykkelige år sammen.

Snipp, snapp, snute, så er eventyret ute.

Illustratør: Svetlana Voronkova

Se flere fortellinger på morsmal.no